

Той крачеше съ измѣрени стѣпки изъ двора и съ небивала жадность поемаше свежия въздухъ, погледваше небото и се спираше, загледанъ о врабчетата.

Нѣколко врабчета се спуснаха връхъ голѣмъ къшей хлѣбъ, невидѣли го до сега край зида, ала подплашени отъ шума на своитѣ крила — тѣ трепнаха и отхвъркнаха, безъ да откъснатъ отъ залька. Най-смѣлия врабецъ между тѣхъ се повърна и измѣри отъ близкия прозорецъ плячката си.

А тъмничния котакъ, сврѣлъ се край прага на готварницата дебнейки врабцитѣ, зърна смѣлия врабецъ и, сѣкашъ доловилъ намѣрението му, се погатаи и чака.

Когато врабеца се спусна да откъсне троха отъ къшея—